

162543

Repertoriumnummer 2023 / 1529
Datum van uitspraak 23 februari 2023
Rolnummer 2022/FA/202

Uitgifte

Uitgereikt aan MR [REDACTED] vr. [REDACTED] vey van griffieridit op art 229a WvJ € 02.03.2023 BUR	Uitgereikt aan op € BUR	Uitgereikt aan op € BUR

☒ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Hof van beroep
Gent

Arrest

elfde ter kamer

2022/FA/202 - In de zaak van:

G [REDACTED]
geboren te [REDACTED] op [REDACTED]
wonende te [REDACTED], Verenigd Koninkrijk, [REDACTED] Engeland,
appellant,

hebbende als raadsman mr. [REDACTED], advocaat te [REDACTED]
[REDACTED]

tegen

A [REDACTED] RRN [REDACTED]
geboren te [REDACTED] op [REDACTED]
wonende te [REDACTED]
geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. [REDACTED] advocaat te [REDACTED]
[REDACTED]

wijst het hof het volgend arrest:

I. RECHTSPLEGING

1. Bij verzoekschrift, ter griffie neergelegd op 30 maart 2022 en er ingeschreven op de daartoe bestemde rol op 1 april 2022, heeft de appellant hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van 22 oktober 2021 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling familie- en jeugdrechtbank, sectie familie- en jeugdrechtbank, kamer G15, zoals in kort geding (rolnummer 21/1285/A).

De zaak werd voor het hof ingeleid in raadkamer ter terechtzitting van 21 april 2022. De partijen werden gehoord bij monde van hun raadslieden. Zij waren beiden ook in persoon aanwezig.

Ter terechtzitting van 27 oktober 2022 werd de zaak behandeld. Beide partijen werden gehoord bij monde van hun raadslieden en in persoon.

De appellant werd bijgestaan door de beëdigde tolk, [REDACTED] (opgenomen onder het VTI nummer [REDACTED] in het Nationaal register voor gerechtsdeskundigen en voor beëdigd vertalers, tolken en vertalers-tolken), die de gezegden van het Nederlands in het Grieks en omgekeerd heeft omgezet.

De debatten werden gesloten en het hof deelde de zaak mee aan het openbaar ministerie voor advies.

Advocaat-generaal Chantal LANSSENS werd op dezelfde terechtzitting gehoord in haar advies. Dit werd mondeling uitgebracht gelet op de omstandigheden van de zaak.

De partijen zagen af van hun recht tot het formuleren van opmerkingen.

Het hof nam de zaak in beraad.

De dossiers van de rechtspleging en de overgelegde stukken – voor zover in de debatten – werden ingezien.

De appellant legde ter terechtzitting van 27 oktober 2022 een dossier neer met 73 stukken, volgens inventaris. De stukken 30 en 31 zijn onleesbaar. De stukken 9 en 25 ontbreken.

De geïntimeerde legde ter terechtzitting van 27 oktober 2022 een dossier neer met 37 stukken, volgens inventaris.

In het dossier van de rechtspleging eerste aanleg bevindt zich nog het dossier met de stavingstukken I. t.e.m. VI., volgens inventaris en zoals overgelegd door de Centrale Autoriteit.

Behoudens in de gevallen waarin conclusie mag worden genomen buiten de in artikel 747 Ger.W. bedoelde termijnen nemen de laatste conclusies van de partijen, meer bepaald de conclusie van de appellant, neergelegd ter griffie op 18 augustus 2022, en de conclusie van de geïntimeerde, neergelegd ter terechtzitting van 27 oktober 2022, de vorm aan van syntheseconclusies. Voor de toepassing van artikel 780, eerste lid, 3° Ger.W. vervangen de syntheseconclusies alle vorige conclusies en desgevallend de gedinginleidende akte van de partij die de syntheseconclusie neerlegt (artikel 748bis Ger.W.). Het onderwerp van de vordering wordt uitsluitend bepaald door de syntheseconclusies.

Partijen beaamden ter terechtzitting van 27 oktober 2022 dat alle conclusies en stukken in de debatten mogen blijven.

II. PERTINENTE FEITEN, VOORGAANDEN EN OMSCHRIJVING VAN DE VORDERINGEN

2. Partijen zijn de wettige ouders van het (thans nog minderjarige) kind T [REDACTED] geboren te [REDACTED] 2019. De appellant heeft het kind erkend (stuk 2 geïntimeerde).

De appellant heeft de Griekse nationaliteit. De geïntimeerde en het kind hebben de Belgische nationaliteit (stuk VI. dossier centrale autoriteit, neergelegd in eerste aanleg).

De partijen hadden een feitelijke relatie, waarbij de geïntimeerde in België woonde en de appellant in het Verenigd Koninkrijk.

Sinds 29 juli 1987 woonde/woont de geïntimeerde in [REDACTED] (stuk 1 geïntimeerde). Zij en T [REDACTED] waren/zijn op dat zelfde adres gedomicilieerd (stuk VI. dossier centrale autoriteit, neergelegd in eerste aanleg).

De partijen en het kind gingen op 18 oktober 2019 naar het Verenigd Koninkrijk. Op 25 april 2020 reisde de geïntimeerde alleen met het kind terug naar België.

3.1. Bij de door de *Family Court Barnet* gewezen *beschikking van 21 mei 2020* werd de geïntimeerde een verbod opgelegd om zich met het kind buiten Engeland te verplaatsen (stuk IV.1. dossier centrale autoriteit, neergelegd in eerste aanleg; stuk 35 appellant). Er is vermeld dat de geïntimeerde niet op de hoogte was van de hoorzitting van zelfde datum. De appellant was telefonisch aanwezig en vertegenwoordigde zichzelf.

3.2. Bij het op tegenspraak gewezen *vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familie- en jeugdrechtbank*, kamer B.24 (rolnummer 20/1459/A) van 25 november 2020 werd – na tussenvonnissen van 2 juli 2020 – de zaak naar de bijzondere rol verzonden, in afwachting van de uitspraak van de rechterlijke instantie bevoegd in het kader van de terugkeerprocedure op grond van het Haags Kinderontvoeringsverdrag. Volledigheidshalve werd bepaald dat desbetreffende zaak gebeurlijk opnieuw zou worden vastgesteld op initiatief van de meest gerede partij. De overige beslissingen, met inbegrip van deze over de gedingkosten, werden aangehouden (stuk 23 geïntimeerde).

Bij *dagvaarding van 5 juni 2020* had de geïntimeerde deze familierechtbank geadieerd teneinde voor T [REDACTED] de uitsluitende uitoefening van het ouderlijk gezag door haar, het domicilie en hoofdverblijf bij haar en een nader bepaalde onderhoudsbijdrage ten laste van de appellant voor het kind te doen bepalen.

3.3. Er ligt een *beschikking* voor van het *High Court of Justice London Family Division* van 27 oktober 2020 (1). Daaruit blijkt dat het hof geen beslissing neemt, zelfs niet voorlopig, over de gewone verblijfplaats van het kind. Het verloop van de terugkeerprocedure is op te volgen. Voorts wordt een akkoord van moeder vermeld wat betreft een wekelijkse update

voor vader over de gezondheid van T [REDACTED] zijn ontwikkeling en ontplooiing, dit samen met foto's van het kind (stuk 73 appellant).

Er ligt een *beschikking* voor van het *High Court of Justice London Family Division* van 19 november 2020 (2) andermaal zonder beslissing over de gewone verblijfplaats van het kind en met de opvolging van het verloop van de terugkeerprocedure. De essentie is dat tussen vader en kind Face Time contacten worden georganiseerd (stuk 74 appellant).

Er ligt nog een *beschikking* voor van het *High Court of Justice London Family Division* van 10 december 2020 (3) waarin samengevat de procedure wordt opgeschort in afwachting van het resultaat van de terugkeerprocedure (stuk 22 appellant).

Er ligt tenslotte een *beschikking* voor van het *High Court of Justice London Family Division* van 30 maart 2021 (4). Daaruit blijkt dat de vordering van de appellant tot het bepalen van de gewone verblijfsplaats van het kind wordt aangehouden tot na de afhandeling van de terugkeerprocedure in België. Er werden voorts elke week Face Time contacten van 30 minuten tussen vader en kind voorzien (stuk 26 geïntimeerde).

4.1. De *procureur des Konings te Gent* legde op 21 mei 2021 – op verzoek van de centrale autoriteit, zijnde de Belgische Staat, FOD Justitie, Directoraat-Generaal, Wetgeving, Fundamentele Rechten en Vrijheden, Internationale Samenwerking in burgerlijke zaken, – namens de appellant een *verzoekschrift* neer ter griffie in eerste aanleg met het verzoek de terugkeer van T [REDACTED] naar Engeland/Verenigd Koninkrijk op het adres van zijn vader aldaar te bevelen.

Het verbeuren van een dwangsom volgens nader bepaalde modaliteiten werd beoogd, in geval van geen vrijwillige uitvoering van het tussen te komen vonnis.

Ook werd gevorderd te zeggen voor recht dat de instrumenterende gerechtsdeurwaarder zou worden gemachtigd zich te laten bijstaan door de sociale politie en, zo nodig, door een maatschappelijk werker of psycholoog, teneinde de terugkeer van het kind in sereniteit te laten verlopen.

Er werd tenslotte gevorderd de kosten en rechtsplegingsvergoedingen om te slaan.

4.2. In het *beroepen vonnis* zoals in kort geding van 22 oktober 2021 werd geoordeeld als volgt (citaat):

“(…)

Met inachtneming van :

- artikel 2 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

- het Verdrag van 's-Gravenhage van 25 oktober 1980 betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen, die gericht is op de onmiddellijke terugkeer van het kind, zoals geregeld door de artikelen 1322bis e.v. Ger.W.;

De vordering is ontvankelijk, maar niet gegrond.

Iedere partijen wordt veroordeeld tot zijn/ haar kosten en de rechtsplegingsvergoedingen worden gecompenseerd.

(...)”.

5. De appellant vordert voor het hof in zijn syntheseconclusie, neergelegd ter griffie op 18 augustus 2022 (citaat):

“(…)

- Het hoger beroep ingesteld door de heer G [REDACTED] ontvankelijk te horen verklaren ;
- De vorderingen van appellant gegrond te horen verklaren ;

Dienvolgens :

- Het vonnis van de D15e kamer van de Rechtbank van eerste aanleg te Oost- Vlaanderen, afdeling Gent – Familierechtbank, dd. 21.10.202 te hervormen en te doen hetgeen de eerste Rechter had moeten doen, namelijk:
- Zijn vordering in eerste aanleg ontvankelijk en gegrond te verklaren en, dienvolgens,
- De onmiddellijke terugkeer te bevelen van [REDACTED] T [REDACTED], geboren de [REDACTED] op [REDACTED] 2019 naar de woning van de heer G [REDACTED] te VERENIGD KONINKRIJK, ENGELAND, [REDACTED]
- Bij gebrek aan vrijwillige uitvoering Mevrouw A [REDACTED] te veroordelen tot de betaling van een dwangsom van 500 EUR per dag vertraging in de afgifte van het kind te rekenen vanaf het verstrijken van een termijn van drie dagen na betekening van het vonnis;
- Bij gebrek aan vrijwillige uitvoering als dwangmaatregel een gerechtsdeurwaarder aan te wijzen om, bijgestaan door de openbare macht en een maatschappelijk werker en of psycholoog, de terugkeer van het kind naar Engeland/Verenigd Koninkrijk, meer bepaald naar het adres te [REDACTED] Engeland/V.K., te realiseren;
- De kosten van het geding om te slaan tussen partijen;
- Het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

(...)”.

6. De geïntimeerde vordert voor het hof in haar syntheseconclusie, neergelegd ter terechtzitting van 27 oktober 2022 (citaat):

“(…)

De procedure op te schorten zolang de stukken door [REDACTED] G [REDACTED] niet medegedeeld worden.

Het hoger beroep van [REDACTED] G [REDACTED] ontoelaatbaar te verklaren op grond van artikel 1322nonies, § 1, 2de lid Ger. W..

Minstens het hoger beroep van [REDACTED] G [REDACTED] ongegrond te verklaren.

Het vonnis a quo te bevestigen en de vordering tot terugkeer ongegrond te verklaren.

[REDACTED] G [REDACTED] te veroordelen tot de gerechtskosten waaronder ook een rechtsplegingsvergoeding van 1.680,00 EUR.

(...)”.

III. BEOORDELING

A. DE EXCEPTIE VAN NIET-MEDEDELING VAN DE STUKKEN DOOR DE APPELLANT

7. De geïntimeerde wierp op pas samen met de conclusie voor de appellant van 18 augustus 2022 zijn 77 stukken (volgens haar meer dan 700 pagina's) te hebben ontvangen. Daaronder bevinden zich anderstalige stukken, niet allen vertaald.

De geïntimeerde vorderde de procedure op te schorten zolang de stukken door de appellant niet medegedeeld worden.

Ter pleitzitting van 27 oktober 2022 waren partijen het er echter over eens dat alle stukken en conclusies in de debatten mogen blijven.

Voormelde exceptie faalt dan ook naar recht.

B. DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

8.1. De appellant stelde, bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 30 maart 2022, hoger beroep in tegen het vonnis van 22 oktober 2021.

De geïntimeerde roept de onontvankelijkheid in van het hoger beroep van de appellant onder verwijzing naar 'artikel 1322nonies, § 1, tweede lid Ger.W.'

De appellant daarentegen is van mening dat zijn hoger beroep wel degelijk ontvankelijk is.

Hij wijst er op dat het voormeld artikel op 20 juli 2022 werd gewijzigd. Hij verwijst naar het huidige artikel 1322decies Ger.W.. Hij houdt voor dat het oud artikel 1322nonies, § 1, tweede lid Ger.W., evenals het huidige artikel 1322decies Ger.W., enkel van toepassing zijn wanneer de beslissing houdende de niet-terugkeer van het kind gewezen in België gegrond is op artikel 13 Haags Kinderontvoeringsverdrag. *In casu* is dit volgens de appellant niet het geval.

8.2. Artikel 1322*decies* Ger.W. is vervangen bij artikel 18 van de Wet van 20 juli 2022 houdende tenuitvoerlegging van Verordening (EU) 2019/1111 van de Raad van 25 juni 2019 betreffende de bevoegdheid, de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en betreffende internationale kinderontvoering (BS 29 juli 2022). Krachtens artikel 28 van de wet is deze in werking getreden op 1 augustus 2022. Ze is niet van toepassing op beslissingen gewezen ingevolge gerechtelijke vorderingen, op authentieke akten opgemaakt of geregistreerd en op overeenkomsten uitvoerbaar geworden voor 1 augustus 2022 en die onder het toepassingsgebied van de Verordening (EG) nr.2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1347/2000 vallen.

Het nieuw artikel 1322*decies* Ger.W. is derhalve niet op onderhavige zaak van toepassing.

8.3. Overeenkomstig het oud artikel 1322*nonies*, § 1, tweede lid Ger.W. kan geen enkel rechtsmiddel aangewend worden tegen een beslissing bedoeld in het eerste lid. Het eerste lid van oud artikel 1322*nonies* Ger.W. spreekt enkel over een beslissing in verband met de niet-terugkeer van een kind op grond van artikel 11, 6/ van de in artikel 1322*bis*, 3° bedoelde verordening van de Raad. Het zesde punt van artikel 11 van de Verordening Brussel II*bis* bepaalt op zijn beurt dat ingeval een rechtbank op grond van artikel 13 Haags Kinderontvoeringsverdrag uitspraak doet over de niet-terugkeer van het kind, dit gerecht een afschrift van het bevel en de desbetreffende stukken, met name het zittingsverslag, onmiddellijk – rechtstreeks dan wel door tussenkomst van zijn centrale autoriteit – toezendt aan het bevoegde gerecht of de centrale autoriteit van de verdragsluitende Staat waar het kind onmiddellijk voor een ongeoorloofde overbrenging of niet-terugkeer zijn gewone verblijfplaats had, in overeenstemming met het nationaal recht (B. LAMBERSY en C. VERGAUWEN, “De rechtspleging inzake internationale kinderontvoering door een ouder” in P. SENAËVE (ed.), *Handboek Familieprocesrecht*, Mechelen, Wolters Kluwer, 2020, nr. 1823).

Oud artikel 1322*nonies*, § 1, tweede lid Ger.W. werd ingevoerd door artikel 104 van de wet van 6 juli 2017 (wet pot pourri V). Het verbod tot het aanwenden van een rechtsmiddel tegen een in België uitgesproken beslissing houdende de niet-terugkeer van een kind op basis van het Haagse Kinderontvoeringsverdrag, op straffe van niet-toelaatbaarheid van dit rechtsmiddel, bleef ook na de wet van 6 juli 2017 gelden (B. LAMBERSY en C. VERGAUWEN, “De rechtspleging inzake internationale kinderontvoering door een ouder” in P. SENAËVE (ed.), *Handboek Familieprocesrecht*, Mechelen, Wolters Kluwer, 2020, nr. 1829).

Het Haags Kinderontvoeringsverdrag heeft een beperkte werking: het verdrag heeft enkel tot doel de onmiddellijke terugkeer te verzekeren van kinderen die ongeoorloofd zijn overgebracht of worden vastgehouden. Het doet geen uitspraak over het gezagsrecht ten gronde. Dit betekent dat wanneer de Belgische rechter beslist tot een niet-terugkeer gesteund op een van de gronden in artikel 13 van het Haags Kinderontvoeringsverdrag, deze

beslissing precair is en een nieuwe beslissing in de staat van herkomst de terugkeer van het kind kan impliceren. De afschaffing van een rechtsmiddel bij dergelijke beslissingen tot niet-terugkeer is dan ook gerechtvaardigd door de wenselijkheid het laatste woord te geven aan de gerechten van de staat van herkomst (K. SWERTS, “Internationale kinderontvoeringen: geen hoger beroep tegen bepaalde beslissingen houdende niet-terugkeer van het kind”, *RABG* 2013, 1274-1275).

In het beroepen vonnis is er geen expliciete vermelding van enige weigeringsgrond *ex* artikel 13 Haags Kinderontvoeringsverdrag. De familierechtbank besloot kortweg dat het kind zijn vaste verblijfplaats heeft in België zodat er van een ongeoorloofde overbrenging in de zin van artikel 1 van het Haags Kinderontvoeringsverdrag geen sprake is.

De door de geïntimeerde opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het hoger beroep krachtens oud artikel 1322*nonies*, § 1, tweede lid Ger.W. slaagt dan ook niet.

8.4. Het beroepen vonnis werd volgens de appellant niet betekend, hetgeen de geïntimeerde niet betwist.

Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar de vorm. Het is ontvankelijk.

C. DE GEGRONDHEID VAN HET HOGER BEROEP

9. Volgens de appellant ontbeert het beroepen vonnis zowel de feitelijke als de juridische grondslag van aard om de door hem aangevoerde middelen te weerleggen en hem af te wijzen van zijn vordering tot onmiddellijk terugkeer van het kind naar de woning van de vader van het kind in het Verenigd Koninkrijk.

Het hof onderzoekt/ontmoet hierna de onderscheiden grieven van de appellant en de door beide partijen respectievelijk aangebrachte middelen, in het bijzonder op grond van een doorgedreven onderzoek van de thans ruimer dan in eerste aanleg voorliggende stavingstukken.

10.1. De toepassingsvoorwaarden van het Haags Kinderontvoeringsverdrag zijn vervat in de artikelen 3 en 4 van dit verdrag. Artikel 4 Haags Kinderontvoeringsverdrag vereist dat het kind onmiddellijk voorafgaand aan de inbreuk op het recht inzake gezag of het omgangsrecht zijn gewone verblijfplaats had in een verdragsluitende Staat.

Toepassingsvoorwaarde van het Haags Kinderontvoeringsverdrag is dat het kind, dat zijn *gewone verblijfplaats* heeft in een *verdragsluitende Staat*, wordt *overgebracht naar een andere verdragsluitende staat* (cursivering door het hof).

Vereist is derhalve dat het kind onmiddellijk voorafgaand aan zijn overbrenging of het niet doen terugkeren zijn gewone verblijfplaats in de lidstaat van oorsprong had. Het verdrag is

enkel van toepassing indien het kind op het moment van zijn overbrenging niet zijn gewone verblijfplaats in het gastland had.

De gewone verblijfplaats van het kind is dus essentieel voor het al dan niet ongeoorloofde karakter van het overbrengen of niet doen terugkeren.

10.2. De familierechtbank besloot dat het kind zijn vaste verblijfplaats heeft in België zodat er van ongeoorloofde overbrenging in de zin van artikel 1 van het Haags Kinderontvoeringsverdrag geen sprake is.

10.3. In hoofddede stelt ook de geïntimeerde dat er geen sprake is van een ongeoorloofde overbrenging van T [REDACTED] door haar, aangezien de vaste verblijfplaats van T [REDACTED] in België was (is), meer bepaald in [REDACTED]

Volgens de appellant daarentegen had het kind wel degelijk zeer duidelijk zijn gewone verblijfplaats in het Verenigd Koninkrijk.

Hamvraag in deze is dus te weten waar de gewone verblijfplaats van T [REDACTED] was gevestigd voorafgaand aan 25 april 2020 (datum van het terug reizen van de geïntimeerde met het kind naar België), rekening houdend met het geven dat het verblijf van partijen in het Verenigd Koninkrijk van tijdelijke aard kan zijn geweest.

11. De vraag naar de gewone verblijfplaats van het kind is een feitenkwestie.

Indiciën bij die beoordeling kunnen zijn de plaats waar het kind naar school gaat, de duur van een verblijf, het zich vestigen van een familie en de integratie van het kind. De gewone verblijfplaats is inderdaad de plaats waar het kind het centrum van zijn affectieve, familiale educatieve en sociale belangen heeft.

Ook kan rekening gehouden worden met de gezamenlijke bedoeling van de ouders of met hun akkoord om de gewone verblijfplaats van het kind te bepalen.

Deze criteria worden door het hof *in concreto* getoetst.

12. De geïntimeerde woonde altijd in België. Zij werkte tot 3 april 2019 aan de Universiteit [REDACTED], waarna de paasvakantie en hierna haar zwangerschapsverlof aanving (stuk 4 geïntimeerde) Voorheen vulde zij diverse posities in als leerkracht in scholen in België (stuk 3 geïntimeerde). De geïntimeerde werd (ook) tijdens haar zwangerschap medisch begeleid in België (stukken 6, 14 en 15 geïntimeerde) en ook erna (stuk 14: geïntimeerde: postnatale kinesitherapie).

De appellant woonde eerder al in [REDACTED] (stuk 5 geïntimeerde), waar hij volgens de geïntimeerde ook werkte. De appellant kwam vanuit het Verenigd Koninkrijk (terug) naar

België, dit met het oog op de geboorte van het zoontje van partijen (stuk 16 geïntimeerde: navraag bij Stad [REDACTED] met het oog op inschrijving van de appellant als niet-Belg in het Belgische bevolkingsregister; stuk 17 geïntimeerde: vraag bij de Christelijke Mutualiteit (hierna CM) tot inschrijving van de appellant bij dit ziekenfonds). Overigens ontving de appellant op 4 juni 2019 ook zelf medische zorg in België (stuk 36 geïntimeerde).

Het stuk 7 van de geïntimeerde wijst op het zoeken door partijen van een woning in of rond [REDACTED] al merkt de appellant daarover op dat dit slechts een voorstel van de moeder van de geïntimeerde tot investering in onroerend goed zou betreffen.

T [REDACTED] is op [REDACTED] 2019 in [REDACTED] geboren met domicilie op de woonplaats van de geïntimeerde te [REDACTED] waar ook haar ouders wonen. Het kind werd ingeschreven bij een Belgische mutualiteit (stuk 8 geïntimeerde). Het heeft via de CM een Europese ziekteverzekeringskaart, van nut tijdens een tijdelijk verblijf in het buitenland (stukken 32 en 33 geïntimeerde). Op 5 november 2019 ondertekende de geïntimeerde voor de CM nog een verklaring van inschrijving als verblijvend in België (stuk 16 appellant).

Er werd voor het kind een groeipakket betaald door FONS (Vlaams uitbetaler groeipakket) met als begunstigden de geïntimeerde én de appellant (met opgave voor de appellant van het adres te [REDACTED] (stuk 9 geïntimeerde).

Het kind werd na de geboorte medisch opgevolgd in België (stukken 10, 11, 34 geïntimeerde: opvolging door een huisarts tussen 29 augustus 2019 en 6 augustus 2020, door een pediater en door een kindernefroloog; bewijs van vaccinaties tussen 9 augustus 2019 en 17 september 2020). Er is een bewezen lidmaatschap van de Gezinsbond (stuk 18 geïntimeerde). Ook ligt bewijs voor van raadplegingen bij Kind en Gezin tussen 1 juli 2019 en 14 december 2021 (stuk 35 geïntimeerde).

Al hetgeen voorafgaat maakt het voor het hof redelijk aannemelijk dat beide partijen wel degelijk de intentie hadden om België als stabiele verblijfssituatie voor hun kind te (blijven) kiezen.

13. In hoofde van de appellant was er in september 2019 nog een beroepsprocedure hangend in het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot het bekomen van 'pension credits', waarin een beslissing in hoger beroep tussenkwam op 27 september 2020 (vrij vertaald: pensioenkrediet; stuk 19 geïntimeerde; stuk 11 appellant). Nog op 23 januari 2020 werd evenwel getracht om diens gevolg ook een pensioenkrediet voor de geïntimeerde te ontvangen, bedoeld om financieel voordeel te bekomen (stuk 13 appellant).

De geïntimeerde ging in oktober 2019 samen met het kind mee met de appellant naar het Verenigd Koninkrijk. Dit blijkt uit haar klacht bij de politie [REDACTED] op 11 juni 2020 wegens belaging door de appellant (stuk 30 geïntimeerde). Op 6 juli 2020 werd de geïntimeerde in het kader van de terugkeerprocedure gehoord door de politie [REDACTED] (stuk III dossier

centrale autoriteit, neergelegd in eerste aanleg). Zij verklaarde toen dat zij niet met het kind in Engeland wilde wonen en dat de appellant dit wist. Zij heeft het over een uitdrukkelijke afspraak dat zij uiterlijk in maart 2020 met het kind naar België zou terugkeren.

De appellant toont weliswaar aan dat aan T [REDACTED] op 20 maart 2020 een verblijfsvergunning in het Verenigd Koninkrijk werd toegekend (stuk 1 appellant). Dit impliceert naar het oordeel van het hof, temeer gelet op de overwegingen onder randnummer 12, evenwel niet dat het kind een gewone verblijfplaats had in het Verenigd Koninkrijk.

Evenmin hecht het hof enig gevolg aan de loutere ‘overtuiging’ van de Family Court Barnet over de bevoegdheid ‘omdat het kind zijn gewone verblijfsplaats in Engeland en Wales heeft’, zich daarbij enkel steunend op de verklaring van de appellant (zie hoger randnummer 3.1).

Dat T [REDACTED] in het Verenigd Koninkrijk ook sporadisch medische zorgen nodig had (stuk 14 appellant, stukken II. 5 tot en met 8 dossier centrale autoriteit, neergelegd in eerste aanleg) doet geen afbreuk aan de medische opvolging van het kind in België, die centraal bleef (stuk 27-27bis -27ter appellant).

Mailberichten van 12 juni 2019 en van 11 augustus 2019 in verband met een mogelijke job voor de geïntimeerde in Engeland (stukken 4 en 26-26bis appellant), noch het gegeven dat de geïntimeerde in een ‘UK Limited Company’ vermeld is als ‘Company director’ (stuk 6 appellant) kunnen tot een ander besluit leiden temeer daaruit geen effectieve tewerkstelling blijkt.

Het beschikken door de geïntimeerde over een Bankkaart bij Metro Bank London (stuk II. 9 dossier Centrale Autoriteit, neergelegd in eerste aanleg), een verlenging van haar voorlopig rijbewijs in Engeland (stuk 19 geïntimeerde) en haar opgave als orgaandonor aldaar (stuk 18 geïntimeerde) kunnen ook sporen met haar tijdelijk verblijf in het Verenigd Koninkrijk.

Een intentie in hoofde van de geïntimeerde om haar leven met de appellant én het kind samen verder in het Verenigd Koninkrijk uit te bouwen en het kind daar op te voeden volgt geenszins uit de stukken waarop het hof acht kan slaan en wordt formeel ontkend door de geïntimeerde (stuk III dossier Centrale Autoriteit, neergelegd in eerste aanleg; verklaring aan de politie [REDACTED] van 6 juli 2020).

14. Op 18 oktober 2019 reisde de geïntimeerde met de appellant en het kind naar het Verenigd Koninkrijk.

Volgens haar verklaring aan de politie [REDACTED] van 6 juli 2020 (stuk III dossier centrale autoriteit, neergelegd in eerste aanleg) keerde zij op 25 april 2020 met het kind naar België terug, in samenwerking met de Metropolitan Police en de Belgische ambassade. Zij geeft in

diezelfde verklaring aan dat zij samen met het kind het slachtoffer was van door de appellant gepleegd intrafamiliaal geweld (stuk 20 geïntimeerde).

15. T [REDACTED] verbleef tussen 18 oktober 2019 en 25 april 2020 samen met zijn moeder in het Verenigd Koninkrijk ten huize van de appellant. Op grond van al wat voorafgaat was dit naar het oordeel van het hof slechts een tijdelijk verblijf.

Uit de opsomming van de relevante feiten zoals hoger toegelicht blijkt ten overvloede dat de gewone verblijfplaats van het kind – als plaats waar het kind het zwaartepunt van zijn affectieve, familiale, educatieve en sociale belangen had ongeacht de verblijfplaats van de ouders – wel degelijk in België was (B. LAMBERSY en C. VERGAUWEN, “De rechtspleging inzake internationale kinderontvoering door een ouder” in P. SENAËVE (ed.), *Handboek Familieprocesrecht*, Mechelen, Wolters Kluwer, 2020, nr. 1806).

Het hof maakt bij deze beoordeling abstractie van de inhoud van een mailbericht van 13 december 2020 van de appellant aan de geïntimeerde, waarin hij te kennen gaf niet langer aan te dringen in de procedure tot terugkeer (stuk 76 appellant). Overigens strookt dit niet met de historiek van zijn tussenkomsten na het vertrek van de geïntimeerde met het kind (stukken 32 tot en met 58, 62 tot en met 72 en 75 appellant) en heeft de appellant de draagwijdte ervan in een (later) mailbericht van hem aan de geïntimeerde (naar hij voorhoudt gedateerd 17 december 2020) ontkracht (stuk 77 appellant).

Er is derhalve geen sprake van een ongeoorloofde overbrenging nu T [REDACTED] gewone verblijfplaats had in België (land van oorsprong) en naar datzelfde land werd teruggebracht.

De afwijzing van de vordering tot onmiddellijke terugkeer in het beroepen vonnis wordt, op grond van voormelde redengeving, door het hof bevestigd.

C. DE GERECHTSKOSTEN

16. De appellant is als de in het ongelijk gestelde partij te verwijzen in de gerechtskosten in deze aanleg, waaronder de rechtsplegingsvergoeding, ambtshalve geïndexeerd.

Behoudens wanneer een procedureakkoord omtrent de omvang van de rechtsplegingsvergoeding dan wel een grond of een verzoek tot afwijking van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding voorligt, dient de rechter ambtshalve het met toepassing van de bepalingen van het Tarief Rechtsplegingsvergoeding correcte basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding te bepalen.

De rechter die zodoende met toepassing van de bepalingen van het Tarief Rechtsplegingsvergoeding het correcte basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding bepaalt, miskent niet het algemeen rechtsbeginsel houdende de autonomie van de procespartijen in het civiele geding (Cass. 13 januari 2023 - C.22.0158.N/1.).

17. Het hof wijst de andersluidende conclusies van de hand als overbodig of ter zake niet dienstig of ontoereikend.

OM DEZE REDENEN,
HET HOF, rechtdoende op tegenspraak,
gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken;

verklaart het hoger beroep ontvankelijk, maar wijst het af als niet gegrond;

bevestigt het beroepen vonnis binnen de grenzen van het hoger beroep, zij het op voormelde gronden;

veroordeelt de appellant tot de betaling van de kosten van het rolrecht hoger beroep, vereffend op 400,00 euro;

zegt voor recht dat de kosten van de bijdrage tot oprichting van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand (door de appellant reeds betaald), zijnde 22,00 euro, ten laste blijven van de appellant;

verwijst de appellant in de overige kosten van het geding in hoger beroep, aan de zijde van de geïntimeerde te vereffenen op een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep van 1.800,00 euro;

zegt voor recht dat artikel 1024 Ger.W. onverminderd geldt.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het hof van beroep te Gent,
ELFDE TER KAMER, zetelend als familiekamer, van **23 februari 2023**.

Aanwezig:

Sabine De Bauw, kamervoorzitter
Debbie Deslypere, griffier

Debbie Deslypere

Sabine De Bauw